

L'EQUIPAMENT IDEAL PER A FOTOGRAFIAR FAUNA

Als darrers números hem parlat de les característiques generals de la caça fotogràfica, de la càmera ideal per a practicar-la i de les òptiques més adequades. En aquest –amb el qual la secció “Instants” ja compleix quatre anys– parlarem de l'equip fotogràfic que necessitem portar junt amb el teleobjectiu, és a dir, dels accessoris que ens permetran obtenir les imatges més difícils. Els complements que ens poden ajudar, però que no són estrictament fotogràfics, seran tractats en el proper lliurament.

■ ACCESSORIS FOTOGRÀFICS

Teleconvertidor. Compost per un seguit de lents, es col·loca entre el cos i l'objectiu, augmentant la distància focal d'aquest. És necessari per a les situacions en què no ens podem acostar tot el que voldríem. Ara bé, no s'ha de posar si no és necessari, ja que disminueix la definició de la imatge i la lluminositat. En tot cas, només hem d'utilitzar els de màxima qualitat i especials per a teleobjectius, perquè els altres proporcionen fotografies de nivell insuficient per a publicar o poc competitiu.

Bàsicament n'hi ha de dos tipus: els que multipliquen la distància focal per 1,4x i els que la dupliquen. Els primers perden un diafragma, mentre que els segons en perden dos (només deixen passar el 25% de la llum). Tot i així, recomanem els 2x perquè els 1,4x no augmenten de forma substancial l'aproximació, de manera que, freqüentment, fent unes passes ja s'aconsegueix si fa no fa la millora de l'1,4x.

Tub d'extensió. Es posa al mateix lloc que l'anterior, però no té lents. Perquè l'efecte sigui notable, convé no escollir els més petits, sinó els d'una extensió de 40 a 90 mm. La seva funció és disminuir considerablement la distància mínima d'enfocament, o sigui, que el posarem quan necessitem acostar-nos més del que ens permet el teleobjectiu. Els protagonistes solen ser amfibis i rèptils que es deixen acostar força, però que són massa petits per fotografiar-los a la distància mínima del teleobjectiu.

Flaix. A part de la fotografia nocturna o amb molt poca llum (que mereix una secció completa), en la modalitat que tractem essencialment serveix per a matar les ombres. Va bé que tingui un nombre de guia superior a 30 i que sigui automàtic, per no perdre temps amb mesures i càlculs. Si pot actuar en sistema TTL, molt millor, perquè així podrem posar filtres, tubs o teleconvertidors i seguirà mesurant bé. Si, a més, pot actuar de llum de “replè” (complementària) i tenir en compte la llum ambient, ja és “perfecte”.

Trípode o monòpode. És imprescindible disposar d'un bon suport, i a la natura no sempre el trobem. L'ideal és un trípode sòlid, però el problema és el pes, tret que ens puguem permetre un de fibra de carboni (molt car). També podem optar per un monòpode, però no tindrem mai l'estabilitat (i el descans) dels tres peus, i la major maniobrabilitat que proporciona sempre la podríem aconseguir amb el trípode pujant-li dues potes.

Ròtula. És tan important com l'anterior, tot i que alguns trípodes ja la porten incorporada. Ha de ser resistent –per suportar el pes– i de moviments suaus, per evitar vibracions. Evidentment, sempre s'ha de rosca a l'abraçadora del tele, mai a la càmera, perquè podríem danyar la baioneta (per l'efecte palanca). Les millors són “de bola”, ja que permeten tots els moviments tocant un sol cargol. Hi ha ròtules que tenen capçal d'acció, és a dir, porten una peça plana que es fixa a la càmera i aleshores el conjunt es pot treure i posar en un moment, sense haver de desenroscar.

© Albert Masó

© Albert Masó

«COM QUE SOVINT NO ENS PODEM ACOSTAR TANT COM DESITJARÍEM, CONVÉ DISPOSAR SEMPRE D'UN TELECONVERTIDOR QUE DUPLIQUI LA DISTÀNCIA FOCAL (2X). AIXÍ, LA SUPERFÍCIE CAPTADA QUEDA REDUÏDA A UNA QUARTA PART. AMB UN 1.4X NOMÉS HAGUÉSSIM ACONSEGUIT ENGRANDIR UNA MICA L'OCELL»

Para-sol. Alguns teleobjectius ja el porten incorporat, però si no és el cas, sempre s'ha de posar per tal d'evitar l'entrada de raigs indesitjables, sobretot frontals, que produïrien llums paràsites. I si el fet de portarlo impedeix col·locar la tapa de l'objectiu, no hi fa res, ja que és prou llarg perquè serveixi de protecció. Recordem que tampoc no pot ser massa llarg perquè aleshores produiria vinyetatge.

■ LES FOTOS

Les imatges ens mostren *Contopus caribaeus*, un ocell de la família dels tirànids. Està fotografiat en plena serra del Rosario, a l'illa de Cuba. Allà el coneixen amb els noms de *bobito chico* o *pitibobo*. La primera es va fer amb un teleobjectiu de 300 mm (f/2,8), que capta una bona part de l'entorn. Davant la impossibilitat d'acostar-nos-hi més, per a obtenir la segona instantània vàrem haver d'insertar un teleconvertidor 2x, amb el qual sí que captem un primeríssim pla que permet copsar tots els detalls del plomatge.

ALBERT MASÓ